

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mráky, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **T. T. M.**, zastoupena advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, Moravské náměstí 754/13, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **D. L. N.**, zastoupen advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, Moravské náměstí 754/13, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2025, čj. MV-20452-4/SO-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2025, čj. 33 A 10/2025-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 17. 12. 2024 zamítlo podle § 87e odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalobkyně vážala svou rodinnou příslušnost k synovi, občanovi ČR. V době vydání rozhodnutí ministerstva mu však již bylo 21 let [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Ministerstvo současně stanovilo žalobkyni lhůtu k vycestování z ČR v délce trvání 35 dnů. Žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 3. 2025 zamítla odvolání žalobkyně a ani krajský soud nevyhověl podané žalobě.

[2] Žalobkyně a její syn, osoba zúčastněná na řízení (nyní *stěžovatelé*), napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností. Krajský soud podle nich nedostatečně a nesprávně posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí žalované do jejich soukromého a rodinného života. Stěžovatelé nesouhlasí se skutkovým závěrem týkajícím se společného bydlení. Stěžovatel bydlí se stěžovatelkou. Stěžovatelka poskytuje drogově závislému synovi potřebnou péči. Osobní přítomnost stěžovatelky v ČR je pro syna klíčová. Stěžovatelka nemá v zemi původu žádné zázemí. Obává se, že nenajde práci a nebude moci syna nadále podporovat. Správní orgány pochybily tím, že popsání okolností případu posuzovaly

odděleně. Stěžovatelka dodala, že neexistuje žádná právní ani faktická cesta, jak by mohla po návratu do Vietnamu obnovit svůj pobytový status v ČR.

[3] Žalovaná se ztotožnila se závěry krajského soudu. Výsledky a pobytové kontroly prokázaly, že syn se stěžovatelkou nebydlí. Navštěvuje ji nepravidelně jednou týdně. Syn je dospělý a má možnost léčit se na území ČR. Žalovaná shrnula dosavadní pobytová oprávnění stěžovatelky.

[4] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelovy zájmy (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11-12).

[5] Správní orgány i krajský soud posoudily i odůvodnily, proč považovaly dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelů za přiměřený (viz str. 8-9 rozhodnutí ministerstva, str. 7 rozhodnutí žalované a body 34-46 napadeného rozsudku). Nelze souhlasit se stěžovateli, že by konkrétní okolnosti případu byly posuzovány izolovaně.

[6] NSS souhlasí též s posouzením vazby stěžovatele na péči stěžovatelky. Ze spisu neplyne, že by péče o jejího dospělého syna, a tedy přítomnost stěžovatelky v ČR, byla naprosto nezbytná (viz rozsudek NSS ze dne 5. 9. 2025, čj. 7 Azs 14/2025-38, bod 21). Stěžovatel je dlouhodobě drogově závislý. Se stěžovatelkou však nežije. Stěžovatel byl sice v době rozhodování správních orgánů bez práce, ale před tím byl více než rok zaměstnaný, takže je i schopen vlastního výdělku (viz záznam z místního šetření ze dne 24. 11. 2023, výpověď stěžovatelky ze dne 14. 3. 2024 či záznam z opakovaného místního šetření ze dne 27. 3. 2024, 4. 4. 2024 a 7. 4. 2024).

[7] NSS chápe, že si stěžovatelka za dobu svého mnohaletého pobytu v ČR vytvořila na tuto zemi mnoho vazeb. Povinnost vycestovat ze země vždy představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince, jedná se však v podstatě o nejmírnější opatření pro cizince neoprávněně pobývajícího na území ČR, které není spojeno se stanovením doby, po kterou je cizinci vstup na území ČR zakázán. Proto obecně lze tento zásah považovat za přiměřený (7 Azs 14/2025-38, bod 21).

[8] Není přitom pravda, že nařízení vlády č. 220/2019 Sb. stanovilo nulovou kvótu pro žádosti o zaměstnanecké karty podávané na zastupitelském úřadě v Hanoji. Maximální počet žádostí byl podle přílohy 2 uvedeného nařízení stanoven na 200 v rámci 1 roku. Tato kvóta je celá určena pro konkrétní zastupitelský úřad, a nikoli obecně pro státní příslušníky Vietnamské socialistické republiky. Jsou-li k tomu splněny další zákonné podmínky, mohou tito cizinci podat žádost o vydání zaměstnanecké karty buď na jiném zastupitelském úřadě, nebo přímo na českém ministerstvu (rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2025, čj. 4 Azs 199/2024-56, bod 31).

[9] V této věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[10] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle úspěchu ve věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51-53).

pokračování

Stěžovatelé úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2026

Ondřej Mrákota
předseda senátu